

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVI, NR.1(189)/2013

BULETIN DE INFORMAȚII

IAN 2013

Iisus Hristos este Lumina vieții veșnice

Patriarh Daniel Ciobotea

Îndemnul sau chemarea Mântuitorului: "Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor" (Matei 4, 17) ... ne face atenți asupra legăturii care există între Taina Botezului și Taina Pocăinței ca porți de intrare a oamenilor în Împărăția cerurilor... Înțelegem că lumina Botezului Domnului este lumina vieții noastre și lumina întregului univers.

În Botezul Domnului Iisus Hristos vedem că omul este centrul atenției și al iubirii Preasfintei Treimi. Cuvintele troparului "În Iordan botezându-Te, Tu, Doamne, închinarea Treimii S-a arătat" înseamnă că întreaga Sfântă Treime S-a arătat la Botezul lui Iisus în Iordan, iar în centrul iubirii Sale era firea omenească pe care a luat-o Dumnezeu Fiul ca să o ridice din păcat, să o curățească, să o mântuiască și să o sfințească, aducând-o la asemănarea cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt. ...

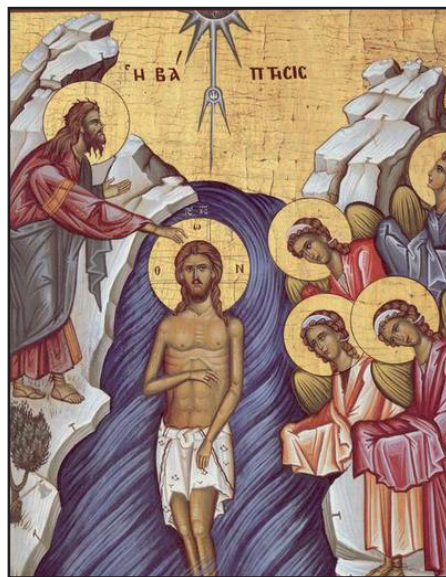
Fiecare om este chemat să se boteze în harul, lumina și iubirea Preasfintei Treimi, pentru a trăi veșnic în iubirea și pacea lui Dumnezeu.

Lumina cea mare este plinătatea revelației lui Dumnezeu în Hristos.

După ce Sfântul Ioan Botezătorul a fost întemnițat, Iisus a plecat spre Galileea. Acolo, a stat mai întâi în Nazaret, iar apoi S-a mutat la Capernaum, oraș în care locuiau, alături de evrei, și mulți străini, oameni de neamuri și credințe diferite. Evanghelia ne spune că Iisus S-a dus acolo mai ales pentru a împlini un plan al lui Dumnezeu, pe care profetul Isaia îl binevestește astfel:

"Poporul care stătea întru întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit" (Isaia 9, 1). Care este lumina cea mare? Desigur, nu este vorba de o simplă lumină fizică produsă de soare, ci, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți ai Bisericii, aceasta este o lumină spirituală, duhovnicească. Mai precis, lumina cea mare este plinătatea revelației sau a descoperirii lui Dumnezeu prin Fiul Său întrupat, Iisus Hristos. Toată descoperirea lui Dumnezeu prin proroci este o

lumină treptată, etapizată, crescândă, culminând în lumina mare sau deplină care este Însuși Fiul lui Dumnezeu Cel ce S-a făcut Om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor. "Lumina mare", adică plinară sau totală, este Dumnezeu-Cuvântul, Care a creat lumina fizică din univers, ca simbol al luminii dumnezeiești necreate, pentru că El a zis la facerea lumii: "Să fie lumină. Și a fost lumină" (Facere 1, 3).

Când a creat lumea, Dumnezeu-Tatăl a vorbit și lucrat prin Dumnezeu-Fiul sau Dumnezeu-Cuvântul. Deci, Dumnezeu-Cuvântul Cel veșnic al Tatălui este Lumina sau Viața necreată și veșnică, sensul prim și ultim al întregii existențe create, și mai ales sensul sau lumina vieții oamenilor, după cum ne spune și Sfântul Evanghelist Ioan, zicând: "Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. (...) Cuvântul era Lumina Care luminează pe tot omul ce vine în lume" (Ioan 1, 4 și 9). De aceea, Iisus este "Calea, Adevărul și Viața" (Ioan 14, 6), pentru mântuirea lumii.

Prin urmare, lumina creată, pe care noi o vedem cu ochi trupești, este un simbol sau o trimitere la Lumina cea necreată și netrecătoare, la slava lui Dumnezeu. Poporul care stătea în întuneric, adică

în nedeplinătatea cunoașterii adevărului dumnezeiesc mântuitor, vede lumină mare, adică pe Dumnezeu-Omul prezent în mijlocul oamenilor. Această lumină mare este Hristos, "Lumina lumii" (Ioan 8, 12), adică sensul prim și ultim a tot ceea ce există, pentru că "toate prin El s-au făcut" (Ioan 1, 3), întru El au fost făcute toate. (...) Toate s-au făcut prin El și pentru El" (Coloseni 1, 16).

Deci, toate au fost făcute în Hristos, prin Hristos și pentru Hristos. De aceea, El luminează sau dă sens ultim întregii existențe create, atât celei văzute (univers), cât și celei nevăzute (puteri îngerești)...

Chemarea la pocăință are ca scop dobândirea vieții veșnice.

Iisus Hristos începe propovăduirea Evangheliei Sale cu aceste cuvinte: "Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor" (Mt. 4, 17). Aceleași cuvinte le întâlnim și în predica Sfântului Ioan Botezătorul, care cuprindea însă și multe amenințări. De pildă, el vorbește ascultătorilor despre secura care stă la rădăcina copacului să-l taie dacă nu aduce roadă, referindu-se astfel la judecata sau la pedeapsa divină pentru cei care nu-și schimbă viața lor păcătoasă. Deci, Sfântul Ioan Botezătorul cheamă la pocăință folosind un limbaj sever, de responsabilizare maximă a oamenilor. Mântuitorul Iisus Hristos cheamă și El pe oameni la pocăință, însă le vorbește mai mult despre dobândirea vieții veșnice din Împărăția cerurilor, a cărei prezență o descrie folosind parabole sau simboluri: comoară, aluat, grăunte de muștar. Împărăția cerurilor despre care vorbește Mântuitorul Iisus Hristos nu se află doar în ceruri, ci acum ea vine pe pământ, printre oameni, fiind cuprinsă în Hristos Însuși.

Hristos este Împărăția cerurilor coborâtă printre oameni, deoarece El este Împăratul cerurilor, iar unde este El prezent, acolo este prezent și Tatăl împreună cu Duhul Sfânt. Deci în și prin Hristos, Împărăția Preasfintei Treimi se

descoperă oamenilor, mai ales în timpul Botezului Domnului la Iordan....

Botezul creștin - începutul intrării omului în Împărăția cerurilor.

Împărăția cerurilor este viața sau comuniunea de iubire a Preasfintei Treimi. Iar întrucât Unul din Sfânta Treime S-a făcut Om, adică Dumnezeu-Fiul, Iisus Hristos, El a adus Împărăția lui Dumnezeu aproape de oameni și în viața lor. De aceea, El zicea: "*Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor*".

În acest sens, Botezul creștin primit spre iertarea păcatelor este începutul intrării omului în Împărăția cerurilor, așa cum ne spune Evanghelia după Ioan, citând cuvintele Mântuitorului adresate lui Nicodim: "*De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea intra în Împărăția cerurilor*" (Ioan 3, 5).

Așadar, prin Botezul săvârșit în numele Preasfintei Treimi începem să intrăm în Împărăția iubirii veșnice a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Toate celelalte Sfinte Taine ale Bisericii au ca bază de plecare Taina Botezului urmată de Mirungere și de Împărtășania euharistică (Tainele de inițiere în viața creștină).

Însă pocăința este starea de pregătire pentru a ne apropia de Împărăția cerurilor, adică de Sfintele Taine ale Bisericii prin care ni se dăruiește harul mântuitor al Preasfintei Treimi. Evanghelia subliniază legătura dintre îndemnul lui Iisus: "*Pocăiți-vă*", și motivația lui: "*că s-a apropiat Împărăția cerurilor*".

Prin urmare, ușile pocăinței sunt ușile Împărăției cerurilor, întrucât nimic necurat sau păcătos nu poate intra în Împărăția cerurilor dacă omul nu se curăță de păcate prin pocăință. De aceea, Mântuitorul nu vorbește numai de Împărăție, ci și de pocăință ca pregătire pentru a primi lumina Împărăției lui Dumnezeu.... Lumina Botezului Domnului este lumină mare pentru fiecare dintre noi, pentru viața Bisericii și a societății umane în general. Dacă această lumină sfântă diminuează sau se pierde, lumea devine un mediu al întunericii, al împătimirii egoiste, al violenței și al exploatării posesive sau degradante a persoanelor umane (criza morală) și a naturii înconjurătoare (criza ecologică).

Așadar, renașterea spirituală a omului păcătos începe cu Sfântul Botez în numele Preasfintei Treimi. Acesta se săvârșește o singură dată, fiindcă "*este un Domn, o credință, un Botez*" (Efeseni 4, 5). Botezul nu se repetă, dar se reînnoiește prin pocăință, numită și "*Botezul lacrimilor*".

Numai o singură dată ne botezăm în Duhul Sfânt și în apă, dar de multe ori ne curățim de păcatele săvârșite după

Botez prin pocăință, adică prin "Botezul lacrimilor".

Botezul creștin - program fundamental de creștere duhovnicească pentru toată viața.

Prin săvârșirea Sfântului Botez nu se celebrează un eveniment obișnuit al vieții omului, ci se pune însăși temelia vieții creștine. Botezul cuprinde în sine un program fundamental esențial și existențial al întregii vieți creștine, care înseamnă, pe de o parte, lepădarea de Satana, de toate lucrările lui și de toți slujitorii lui, iar pe de altă parte, se lucrează începutul unirii duhovnicești a omului cu Hristos-Dumnezeu.

Prin pocăință ne schimbăm modul de a trăi, ne întoarcem spre Hristos, ne luminăm prin harul Lui și ne unim cu El, Izvorul vieții și al bucuriei veșnice. Botezul este astfel un program de luptă și de creștere duhovnicească, este o permanentă luptă cu păcatul ca fiind ceva străin firii umane, dar și o permanentă căutare de înnoire a vieții omului.

La început, lumina Botezului se dăruiește omului în formă concentrată și tainică, pentru ca el să crească duhovnicește în Biserică prin ascultarea Evangheliei, pocăință pentru păcate, faptă bună, credință, nădejde, dragoste, pace, bucurie, răbdare, nădejde, adică prin tot ceea ce este roada Duhului Sfânt în viața omului. Astfel, creștinul sporește în cunoașterea iubirii lui Dumnezeu pentru oameni, cunoaștere care îi sfințește viața ca simțire reală a lucrării lui Dumnezeu în oameni.

Biserica ne învață că iertarea păcatului strămoșesc și a păcatelor personale se dăruiește o singură dată prin Botez, dar iertarea păcatelor săvârșite după Botez se dăruiește de mai multe ori prin pocăință. Așadar, pocăința este un mare dar pentru omul care dorește mântuirea și viața veșnică. Un sfânt al Bisericii din primele veacuri, și anume Cuviosul Antonie cel Mare (251-356), a fost întrebat către sfârșitul vieții sale ce ar mai face în mod deosebit dacă ar trăi mai mult. Răspunsul său a fost unul smerit și înțelept: "*Aș învăța să mă pocăiesc mai mult*", după ce petrecuse zeci de ani în rugăciune, pocăință și post. Deci, pocăința trebuie să fie o constantă a vieții creștine, o permanentă curățire de păcatele săvârșite cu gândul, cuvântul și fapta, pentru a dobândi mântuirea și sfințenia ca daruri ale lui Dumnezeu.

Niciodată pocăința nu trebuie să fie un prilej de laudă pentru cel care se pocăiește. Dacă ne lăudăm cu pocăința, ea își pierde din valoare, devine o pocăință fără roade duhovnicești. Pocăința adevărată este o lucrare tainică, de renaștere în dureri a

omului, adică de înnoire interioară a sufletului, de răstignire a păcatului din om și de înviere duhovnicească a legăturii sale cu Dumnezeu, de creștere spirituală în iubire smerită și sfântă.

Așa cum plantele cresc și florile înfloresc fără să facă zgomot, tot așa și creșterea duhovnicească în virtuți, ca rod al pocăinței, este una tainică, pașnică, smerită și luminată de Duhul Sfânt.

Sfinții își acoperă virtuțile cu haina pocăinței, a smereniei, nu le arată ostentativ, nu se laudă cu ele, ca să nu le piardă, temându-se ca nu cumva mândrindu-se cu virtuțile lor ca roade ale pocăinței lor, acestea să se ofilească și să se piardă, asemenea semințelor semănate pe sol, dar neacoperite cu pământul protector și hrănitor.

Întrucât Botezul este un program de creștere spirituală, de înnoire, de luminare pentru întreaga viață creștină, cei care au dezvoltat programul acesta de luminare treptată până la sfârșitul vieții lor se numesc sfinți. Când un sfânt este pictat în icoană, el este prezentat ca având lumină (aureolă) în jurul capului și pe chip. Aceasta înseamnă că lumina harului, care s-a dat omului ca o sămânță în Botezul creștin și a rodit în cultivarea ei prin ostenele, i-a adus pe sfinți la asemănare cu Dumnezeu. Sfântul este deci omul care a împlinit programul duhovnicesc de la Botez, în măsura în care el s-a unit cu Hristos și s-a luminat cu harul Său.

De aceea, Botezul a fost numit și "*Sfânta Luminare*", iar la slujba Botezului se cântă: "*Dă-mi mie haină luminoasă, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină*", iar nașii poartă în mână lumânarea aprinsă, ea fiind simbol al luminării duhovnicești a celui de curând botezat. Așadar, atât Sfânta Taină a Botezului, cât și Sfânta Taină a pocăinței sunt izvoare de lumină și bucurie pentru viața creștină. Să nu uităm niciodată că am fost botezați în numele, lumina și iubirea Preasfintei Treimi și că în tot timpul vieții noastre trebuie să preaslăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, prin gând și cuvânt, prin rugăciune și fapte bune.

Să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos ca să ne ajute să primim Evanghelia Sa ca fiind Evanghelia a iubirii și vieții veșnice din Împărăția Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, să ne pregătim cât mai des, prin pocăință și fapte bune, pentru împărtășirea cu Sfintele Taine ale Bisericii prin care pregustăm bucuria vieții veșnice din Împărăția cerurilor, spre slava lui Dumnezeu și a noastră mântuire. Amin!

Sursa web: www.ziarullumina.ro

Cum trebuie să ne primenim sufletul pentru ca Dumnezeu să-l considere demn să sălășuiască în el?

Sufletul nostru este pregătit și demn ca Dumnezeu să locuiască în el de la Sfântul Botez. Toți cei care suntem botezați avem această demnitate. Apoi a și venit Dumnezeu. Duhul Sfânt a coborât prin taina mirungerii, imediat după Botez și acolo unde sunt Fiul și Duhul Sfânt este și Tatăl. Și imediat după Botez ne-a și împărtășit. Am mâncat sângele și trupul Mântuitorului, deci îl avem pe Dumnezeu locuind în noi înca de la nașterea prin duh și prin apă, de la botez.

Însa, crescând noi și văzînd ce ușor se fac cele rele și ce plăcute sunt la prima senzație, ne murdărim haina sufletului. Atunci, Bunul Dumnezeu a dat Sfânta Biserică care a păstrat cu grijă taina spovedaniei.

Prin taina spovedaniei se spală sufletul. Taina spovedanie presupune o căință din partea omului, o lacrimă. Chiar dacă nu întotdeauna curge pe obraz, dar ea măcar în suflet, în inimă se prelinge. Lacrima este o apă foarte tainică în trupul omului! Oamenii de știința nu-i știu încă rostul.

Această lacrimă de căință pentru că ne-am murdărit haina sufletului este considerată de părinții noștri ca un **al doilea Botez**, o împospătare a Botezului. Și, așa cum obișnuim să ne spălăm trupul ca să fim mai proaspeți, mai vioi, mai bucuroși în pielea noastră, așa se cuvine să ne spălăm și sufletul de întinărirea păcatelor. Și acest lucru se întâmplă atât de des, încît simțim nevoia să fim curați. Unii oameni fac baie o dată pe an, alții fac săptămînal, alții fac zilnic... Așa și cu sfînta spovedanie...

Duhovnicul nu se caută bătînd din poartă în poartă, ci strigînd la Dumnezeu: Și atunci Dumnezeu ne conduce. Pînă atunci, noi toți avem duhovnicul nostru din parohie.

Taina spovedaniei, poate fi făcută de orice preot care a fost hirotonisit ca duhovnic. Prin această hirotonisire, primește un har, o putere de la Dumnezeu prin care, atunci cînd dezleagă păcatele, ele sunt iertate.

În taina spovedaniei, omul pune în fața lui Dumnezeu păcatele spuse pe nume. Aici este marea lucrare a omului. Că pe el, Dumnezeu de la început l-a pus să dea nume fapturilor. Păcatele noastre, energiile acestea cu care facem rău sunt ca niște fiare, ca niște animale sălbatice. Punîndu-le nume, noi intrăm în stăpînirea lor. Cînd punem nume păcatului pe care l-am făcut, am devenit

stăpîni pe el, l-am legat. Și apoi i-l dau lui Dumnezeu, căci zice: „*lată mielul lui Dumnezeu care a venit să ridice păcatul lumii*”. Și în clipa aceea păcatul i l-am dat Mîntuitorului... Atunci părintele ne dezleagă prin cuvînt. Toată taina spovedaniei este a cuvîntului.

Omul este cuvîntător, pune greșelile lui în cuvînt, apoi părintele ne dezleagă prin cuvînt, și Dumnezeu - Cuvîntul ne ridică păcatele. De aceea nu trebuie să ne spovedim în gînd. ...

Taina Spovedaniei e o întîlnire dintre om și Dumnezeu într-o împreună lucrare: omul oferă energiile sale create risipite departe de El și Dumnezeu Se coboară în ele pentru a le sfinți prin iertare, curățire și eliberare din robia puterilor potrivnice libertății noastre.

Povestirea necazurilor este o lucrare a sufletului care nu se oferă lui Dumnezeu. E o lucrare în care ne ascundem partea noastră de responsabilitate, o accentuăm pe cea de victimă și ceea ce numim păcat devine aproape o consecință firească a evenimentului povestit.

În orice necaz am fi, noi avem de ales între două atitudini: una cu Dumnezeu și una fără Dumnezeu.

De cele mai multe ori, mai ales în situații „mărunte”, reacționăm sau chiar alegem conștient o atitudine fără Dumnezeu. Nu trăim după porunci, nu suntem în Duhul Sfânt. Și acesta este păcatul. Și pe acesta îl mărturisim pentru a căpăta har vindecător împotriva neputinței, neștiinței, uitării sau lenevirii de a fi mereu și în toate cu Dumnezeu.

Povestirea necazurilor îl coboară și pe părintele duhovnic în tărîmul sufletesc și va căuta chiar și fără să-și dea seama soluții omenești. Iar noi vom pleca luîndu-ne plata în monedă de „mîngîiere de la oameni” și nici măcar nu vom respecta sfatul primit de la duhovnic pentru că nimeni nu-și povestește necazurile pentru a obține un sfat, ci pentru a se ușura și justifica. ...

Desigur, e bine să ne spunem unii altora necazurile și să ne ascultăm cu dragoste și înțelegere unii pe alții. E un mare ajutor sufletesc, e o faptă bună pe care poate s-o facă și duhovnicul în afara Tainei Spovedaniei.

Și asta, de multe ori, poate fi un act care să-l salveze pe om dintr-o criză sufletească.

Dar vindecarea nu vine cu ieșirea din criză, ci cu tratamentul ulterior specific bolii respective.

Aici e cu totul altă realitatea decît aceea în care cineva vine săptămînal cu aceeași poveste la Spovedanie...

„... Milă voiesc, iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință,,

Acesta este creștinismul: Domnul Iisus a venit să ne spună că Dumnezeu vrea de la noi, în raport cu ceilalți înainte de toate iubire ...Iubirea este pentru fiecare creștin programul său de viață, legea fundamentală a activității sale, criteriul comportamentului său.

Mai mult: iubirea față de ceilalți trebuie să fie pentru creștin baza solidă pe care să se realizeze în mod legitim oricare altă normă. Domnul Iisus vrea iubire iar mila este o expresie a acesteia...

Îți aduci aminte de cuvintele din predică de pe munte? Deci, *"dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău"*.

(Mt 5, 23-24).

Ele îți spun că cinstirea care îi place lui Dumnezeu cel mai mult este iubirea față de aproapele, care trebuie pusă la temelie cultului adus lui Dumnezeu....

Dar mai este ceva: iubirea nu este doar temelia trăirii creștine. Ea este și calea cea mai directă de a rămîne în comuniune cu Dumnezeu.

Așa spun Sfinții, mărturisitori ai Evangheliei care au trăit înaintea noastră, așa o experimentează creștinii care își trăiesc credința: dacă își ajută proprii frați, mai ales pe cei nevoiași, crește în ei evlavia, unirea cu Dumnezeu devine mai puternică, simt că există între ei și Dumnezeu o legătură, iar lucrul acesta le umple viața de cea mai mare bucurie.

Atunci, cum să trăim acest Cuvînt al Evangheliei?

Să nu facem discriminări între persoanele care vin în contact cu noi, să nu marginalizăm pe nimeni, ci să oferim tuturor ceea ce le putem dărui...

Potolește micile sau marile conflicte care nu-i plac Tatălui și îți amărăsc viața, nu lăsa să apună soarele, după cum spune Scriptura (cf. Ef 4,26), asupra mâinii tale, față de nimeni...

Fie că lucrezi, sau te odihnești, fie că te joci sau studiezi, fie că stai cu copiii sau mergi cu soția sau cu soțul la o plimbare, fie că te rogi sau te jertfești sau îți îndeplinești acele practici religioase pe care le cere vocația ta creștină, totul, totul, va fi materie primă pentru Împărăția Cerurilor.

Raiul este o casă care se construiește pe pămînt și în care se locuiește dincolo. Și se construiește cu iubire.

„Că mare-I Dumnezeu”

Într-o cetate locuia un renumit meșter a obiectelor de cult: inele, vase bisericești. Era cunoscut și pentru vorba sa: Că mare-I Dumnezeu. De se saluta cu cineva spunea: „Bună ziua, că mare-I Dumnezeu”, de rămas bun: „la revedere, că mare-I Dumnezeu”. Și așa, zi de zi, tot timpul și cu toată lumea, de îi mergea veste în tot ținutul pentru această vorbă. Ajunsese vestea cu „porecla” meșterului și la urechea împăratului, care de mult timp căuta să aibă la curte un creștin adevărat. Se îmbracă simplu, ca un om de rând ca să nu fie recunoscut și se duce la meșter cu un inel la reparat, a cărei pietricică o aruncase în râu.

- Meștere, ți-am adus un inel la reparat; spune împăratul.
- Pune-l în grămada aceia mare și să vii peste două zile, că mare-I Dumnezeu; răspunde meșterul. Și trec cele două zile și vine împăratul cu suita să-și ia inelul.

Și îl găsește în grămada de obiecte reparate, dar fără piatră.

- Meștere, inelului meu îi lipsește piatra și era o piatră foarte scumpă.

- Nu vă faceți griji, stăpâne, se rezolvă în trei zile, că mare-I Dumnezeu.

- Meștere, te avertizez, că dacă nu pui piatra la loc, ai să plătești scump, și nu cu bani că nu ai atâți... dar după legile noastre, o să îți pierzi capul.

- Las, că mare-I Dumnezeu! Se rezolvă în trei zile, stăpâne.

Martor la această discuție a fost și fiul meșterului, care venise să-l ajute la muncă. Speriat băiatul de cele auzite, a fugit să îi spună și mamei ce s-a întâmplat. Seara, vine meșterul acasă.

- Dragul meu, ce ne facem; întrebă soția.

- Se rezolvă, că mare-I Dumnezeu.

A doua zi, merge soția meșterului la piață să cumpere cele trebuincioase în casă și cumpără și niște pești pentru cină. Când curăță peștele dă de o piatră scumpă, o

curăță și o spală bine și fuge la soț să vadă dacă e bună piatra pentru inel. Și când o pune vâd că se potrivește perfect. După cele trei zile promise, împăratul se întoarce după inel. Și când a văzut inelul cu piatra pe care el singur a aruncat-o în râu, a spus:

- Dragă meștere, chiar îi mare Dumnezeu în inima ta. Ia-ți familia și mergi la curtea domnească deoarece am nevoie de creștini adevărați!

El, meșterul, era într-o permanentă comuniune cu Creatorul. El avea liniștea credinței și avea încredere în Domnul. El trăia în altă lume a încrederii, nu avea nevoie de verificări, lămuriri, întrebări. Toate erau în grija lui Dumnezeu și știa că Domnul nu o să îl lase. Nici o umbră de șovăială, agitație, teama morții nici atât. Asta era credința lui, ce verbal se exprima în trei cuvinte, dar de o adâncime deosebit de profundă.

din Internet

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

2 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Schwäbisch Gmünd (Pr. Mircea Neagu) cu prilejul hramului. Participă la agapă.

6 dec. - Sf. Ierarh Nicolae - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

7 dec. - conduce „Seara duhovnicească” lunară de la Centrul eparhial.

9 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Feldkirch (Pr. Alexandru Nan). Săvârșește botezul pruncei Irina, fiica Pr. Alexandru.

14 dec. - în Catedrala din Nürnberg primește colinda corului parohiei din Saarbrücken condus de P.C. Pr. Constantin Papuc.

16 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Konstanz (Pr. Ionel Nemes). În cadrul Liturghiei, hirotonește într-un diacon pe tânărul teolog Sergiu Rusu.

22 dec. - slujește Taina Sf. Maslu împreună cu Părinții Mircea Deac și Mircea Todorache și Diac. Dumitru Dura la Trier. Predică.

23 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Luxemburg (Pr. Constantin Duțuc).

24 dec. - slujește Pavecernița Mare cu Litie în Catedrala din Nürnberg. Predică. Participă la Programul de Crăciun oferit de corul Catedralei.

25 dec. - Nașterea Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala. Primește colindul copiilor din Nürnberg.

26 dec. - Soborul Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Augsburg (Pr. Florin Chelemen și Pr. Ciprian Suci) cu prilejul hramului. Participă la agapă.

27 dec. - Sf. Arhid. Ștefan slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

30 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la

Karlsruhe (Pr. Marius Mezinca). Participă la agapă.

31 dec. - la cumpăna dintre ani, săvârșește Privegherea și Acatistul Sf. Treimi în Catedrala din Nürnberg.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Graz (Pr. Nicolae Vilcea) cu prilejul hramului; participă la agapă.

3 dec. - participă la festivitatea organizată cu prilejul Zilei Naționale a României la Consutul General din München.

6 dec. - Sf. Ierarh Nicolae - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

8 dec. - săvârșește Vecernia la Darmstadt și predică.

9 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Offenbach am Main (Pr. Ștefan Anghel); participă la agapă.

15 dec. - susține la Capela Sf. Siluan conferința „Duhovnicul și fiii duhovnicești”, la invitația ATORG München.

16 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Nașterea Domnului din München (Pr. Dr. Mircea Basarab); îl prezintă parohiei pe viitorul paroh, Pr. Drd. Alexandru Nan; participă la agapă.

23 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul, în München.

24 dec. - Ajunul Crăciunului - săvârșește la Capela Sf. Siluan Pavecernița Mare cu Litia și participă la programul de colinde.

25 dec. - Nașterea Domnului - slujește Sf. Liturghie la Biserica Sf. Ioan Botezătorul; participă la Concertul de colinde susținut de corul Centrului Bisericesc precum și la pro-

gramul de colinde susținut de copii.

26 dec. - Soborul Maicii Domnului - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan

27 dec. - Sf. Ștefan - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

30 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul.

31 dec. - la cumpăna dintre ani, se află împreună cu ostenitorii de la Centrul Bisericesc și un grup de credincioși în Capela Sf. Siluan unde săvârșește slujba Privegherii cu Liturgia Sf. Vasile cel Mare.

„Treii sunt stările sufletești în care putem să facem binele: fie temându-ne de chinuri, și atunci suntem în stare de rob; fie pentru a lua plată, și atunci suntem în simțirea simbrășului; fie pentru binele însuși, și atunci suntem în simțirea fiului. Caci fiul nu face voia tatălui din frică, nici ca unul care voiește să ia de la el plată, ci ca unul care voiește să-l slujească pe el însuși, care voiește să-l cinstească și să-l odihnească în el însuși.”

- Sf. Vasile

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG

Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00